

Svitanie

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

Číslo 2/2005

ročník 6

Tajomstvo prúteného košíka

Ten seriál si pamätám z detstva. Spolu so spolužiakmi sme sa naň celý týždeň tešili, aby sme sobotu čo sobotu podvečer usadli k televíznym obrazovkám. Film na pokračovanie s názvom Tajomstvo prúteného košíka prinášal príbeh, v ktorom nechýbalo dobrodružstvo, napätia ani prekvapenie.

Je mnoho odlišností, vďaka ktorým je Veľkonočná nedeľa iná ako všetky ostatné nedele v roku. Jednou z nich je zvýšený výskyt košíkov a tašiek na Svätej omši. Dôvodom, prirodzene, nie je to, že by si veriaci v tento deň priniesli do Božieho stánku viac batožiny. Kňazi zvyknú na začiatku slávnostného obradu posvätiť pokrmy, ktoré nájdú svoje dôstojné miesto popri krasliciach a baránkovi na prestretom veľkonočnom stole. A aj mnohí z nás, ktorí si radi pospíme a v priebehu roka chodíme na „hrubú“, si nenecháme ujsť možnosť načerpať novú silu z prvého jedla tohto výnimočného dňa a privstaneme si na „rannú“. V košíku nesieme po bielučkou prikrývkou chlieb, vajíčka, syr, šunku, klobásu... Po osemdesiatminútovej Svätej omši si domov odnášame chlieb, vajíčka, syr, šunku, klobásu... Na prvý pohľad je obsah košíka úplne taký istý pred Svätou omšou a po nej. Človek, ktorý vstupuje do chrámu s pokorou a vierou, však vie, že zo Svätej omše si odnáša pokrmy obohatené o nádej, spolupatričnosť a predovšetkým LÁSKU. Prijatie takéhoto pokrmu prinesie nasýtenie nielen vlastnému žalúdku, ale hlavne posilní dušu, ktorá plače hladom po nesmrteľných hodnotách.

Také je tajomstvo veľkonočného prúteného košíka všetkých, ktorí sa neboja otvoriť svoju náruč a srdce Spasiteľovi. Lebo jeho je víťazstvo Veľkonočnej nedele, od ktorej je odvodená každá nedeľa.

Zo života farnosti

Nové farské Pastoračné centrum.

S radosťou Vás môžem informovať, že dom na budúce pastoračné centrum už bol zakúpený a bol urobený návrh na vklad do katastra v Malackách. K záveru sa blížia aj projektantské práce. Chcel by som Vám predstaviť, ako bude s Božou pomocou vyzerat' po dokončení obnovy. Ako vyzerá dnes viete.

Na prízemí bude veľká spoločenská sála. Toto bude srdce budovy. V tejto miestnosti bude možné konať prednášky, konferencie, premietat' pre väčší počet ľudí filmy. Bude tam asi 40 miest na sedenie, takže sa budú dat' usporiadať v týchto priestoroch oslavy narodenín, rodinné posedenia, kary a podobne. Na prízemí bude aj šatňa, klubová miestnosť pre mladých a kuchyňa.

Na poschodí sa vybuduje podkrovie. Budú tu dve klubové miestnosti a dve hosťovské izby

zariadené tak, aby tam mohlo prespať niekoľko ľudí. Tieto priestory budú slúžiť najmä na stretnutia birmovancov a detí. V letných mesiacoch ponúknem tieto priestory k dispozícii aj iným farnostiam na prenájom.

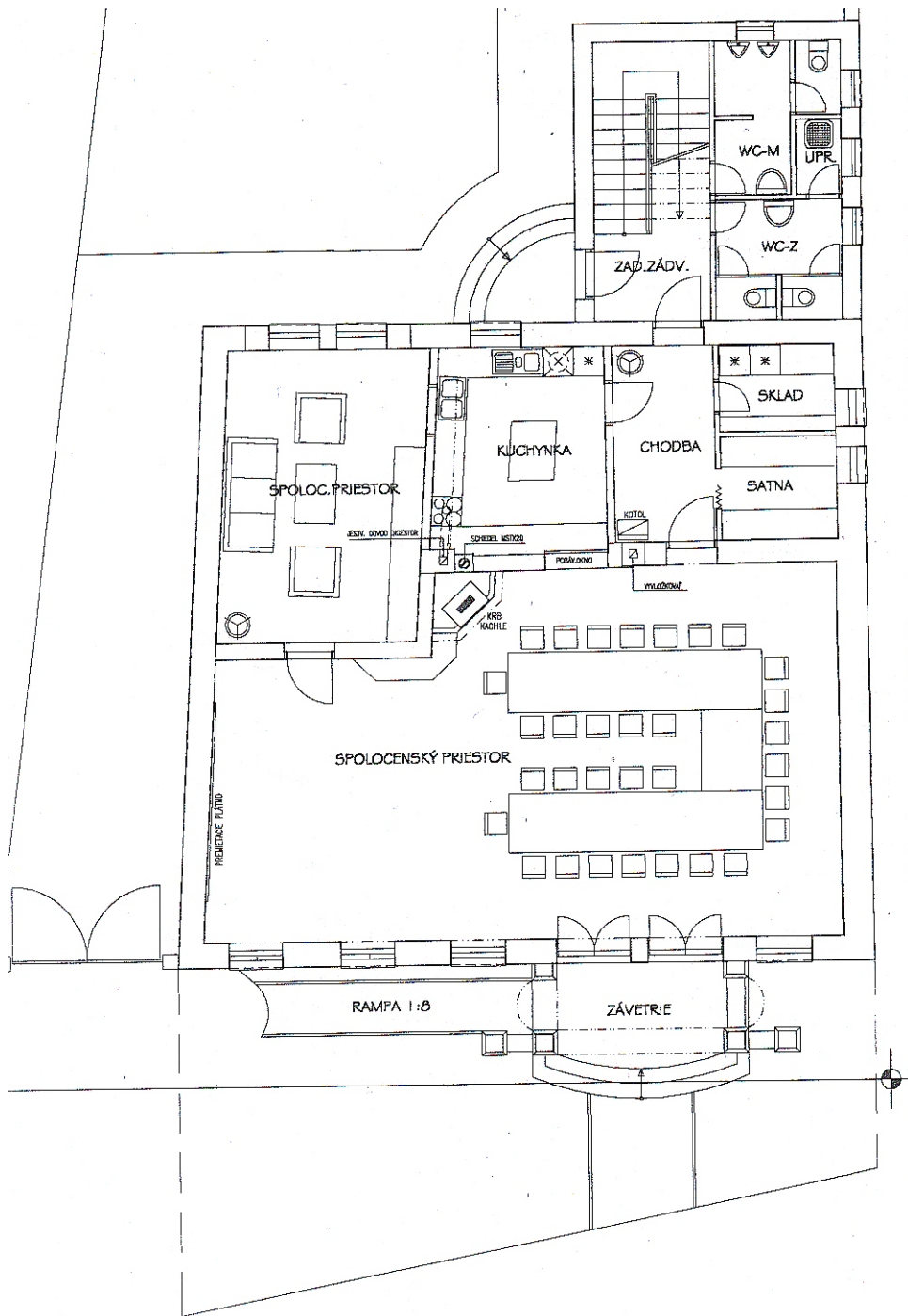
Dúfam, že to je len niekoľko možností využitia tohto centra. Ako som napísal v minulom čísle Svitania, bude závisieť aj od vás, moji milí farníci, ako sa táto zrekonštruovaná stavba bude využívať. Tvorivosti, aktivity a nápadom sa nebudú klásť prekážky. Chcem, aby to boli skutočne priestory k dispozícii farníkom a vôbec všetkým občanom.

Rozhodol som sa, že zorganizujeme verejnú zbierku na tento účel. Tak ako to bolo pri iných príležitostiach oprava zvonov, rekonštrukcia kostola a fary spolieham sa na vašu štedrosť a

Nový stav - čelný pohľad

Nový stav- pôdorys prízemí

Posledná pôstna nedeľa, známa pod menom Kvetná nedeľa, alebo Nedeľa utrpenia Pána, je prvým dňom Veľkého týždňa. Kvetná nedeľa nám pripomína rozhodnutie židovskej rady o Ježišovej smrti a kresťania si počas nej pripomínajú triumfálny vstup Ježiša Krista do Jeruzalema. V tento deň sa svätia palmové alebo olivové ratolesti, u nás

najčastejšie bahniatka, tie sa potom spália na popolec, ktorý bude použitý pri obradoch Popolcovej stredy budúceho roku. Bahniatka si na posvätenie prinášajú aj ľudia, tie si potom nosia domov ako posvätenú vec a zakladajú ich za obrazy, zapichujú do trávov, dávajú do vázy a kedysi ich dávali aj do poľa či do maštale. Svätenie zelených ratolestí zaviedla cirkev ešte v 7. storočí. Obrady Kvetnej nedele sa skladajú z dvoch častí: zo spomienky na Pánov vstup do Jeruzalema a zo svätej omše zasvätenej pamiatke Kristovho utrpenia, v ktorej sa prednášajú pašie - časť evanjelia, v ktorom sa opisuje Pánovo umučenie. Pašie (urpenie) opis utrpenia a smrti Ježiša Krista od Poslednej večere až po jeho smrť na kríži, ako ho podávajú evanjelisti. Kvetnou nedeľou sa začína Veľký týždeň. Jeho hlavnou myšlienkou je

Pánovo umučenie, ktoré sa slávalo tri dni už od 4. storočia, z toho je názov Veľkonočné trojdnie. Ono je vlastne vyvrcholením Veľkého týždňa. Začína sa omšou Večere Pána na Zelený štvrtok a končí sa večerami Veľkonočnej nedele. V Kvetnú nedeľu sa zároveň slávi Svetový deň mládeže. V tento deň sa s mladými

stretáva pápež Ján Pavol II., biskupi sa stretávajú pri modlitbách s mladými zo svojich diecéz. V slovenských diecézach sa pri tejto príležitosti konajú diecézne stretnutia mládeže. Mladým treba pripomínať, aby hľadali stretnutie s Kristom v Eucharistii ako aj v praktickej láske k bližnému. Ako príklad uvádzal pápež Ján Pavol II. Matku Teréziu a zdôrazňuje, že „svet potrebuje prorocké znamenie bratskej lásky k bližnému“. S veľkým dôrazom odporúča mladým angažovanosť v Cirkvi. Cirkev je viditeľným pokračovaním Ježišovho konania v dejinách. Preto sa majú mladí angažovať vo farnostiach, hnutiach a skupinách a posilňovať spoločenstvo medzi sebou.

Kvetná nedeľa je na pranie Svätého Otca zároveň sviatkom mladých od roku 1985.

Veľkonočné zvyky v Závode

Pretože najbližšie dni sa ponosú v znamení sviatkov, priblížme si trochu, ako tieto dni prežívali naši predkovia. O Kvetnej nedeli a Veľkonočnom pondelku sme si napísali pred rokom a teraz na nás čaká to ostatné.

Veľkonočný týždeň sa niesol v znamení veľkého pôstu. V niektorých rodinách dokonca na varenie nepoužívali ani sadlo, ale iba konopný olej.

Na **”Zelený štvrtok”** sa napríklad jedli iba jedlá zo zeleniny a múčne jedlá. V tento deň keď sa zotmelo, každoročne sa ľudia schádzali pri kostole a modlili sa. Zišli sa tu starší, ale i mládež. Keď nesvietil mesiac držali v rukách sviece, aby videli na cestu pred sebou. Zoradili sa totiž a šli v procesii dedinou. Prvá zastávka bola u dreveného kríža, stojaceho u školy. Keďže domy tam vtedy ešte nestáli, bolo to už vlastne za dedinou. Ako šli, speváci (vtedy to bývali traja chlapi) pedspevovali ľudom piesne a predmodlievali sa. Piesne sa striedali s modlitbami. Nasledovná zastávka bola u kríža, ktorý stojí pri konci dediny, v smere na Veľké Leváre a odtiaľ nasledoval cintorín. Vtedy stál u cintorína kríž hneď pri bráne. Neskôr pribudla ešte jedna zastávka a to u Panny Márie Czellenskej. Dnes je jej soška umiestnená v múriku vedľa cesty do Moravského sv. Jána, no vtedy tam stála iba na drevenom pníku, vlastne už v poli za dedinou. Prejdúc túto trasu opäť skončili u kostola a tu svoju pobožnosť aj modlitbou ukončili.

Zvyky na **”Veľký piatok”** boli ako celý tento týždeň, tiež úzko späté s katolíckou vierou. Na Veľký piatok zomrel Kristus a veriaci v tento deň dodržiujú prísny pôst. Na raňajky vtedy bola iba biela káva s kúskom chleba, k obedu sa uvarila fazuľa s rezancami, alebo "zelovou" taškou. Večer sa len trochu zahnal hlad s tým čo zostalo. Skoro ráno, keď slnko ešte len vystúpilo nad obzor, rodičia zobudili svoje deti a celá rodina sa spoločne vybrala k najbližšiemu potoku poumývať sa. Šlo sa mlčky a v duchu sa modlili, či už za pokoj vo svete, alebo za seba a svoje deti. Tieto to však mali horšie. Situáciu príliš nechápali a navyše mnohé triasla i zima. Veď bolo skoré ráno a oni šli často bosé, nemali ani len dreváky. Tie mal akurát otec, a aj to nie najnovšie - veď kde by na ľahkú obuv zobrali.

Horný Koniec sa vybral na **”Hajné”** a umýval sa u **”Panského jazera”** a

Dolný u **"Kamenného mostka"**. Každý tam, kde to mal bližšie. Takto potom prišli k potoku. Tu si kľakli tvárou k slnku a spoločne sa pomodlili. Nasledoval obrad umývania. Všetci pristúpili k vode a opláchli si tvár, ruky a nohy. Okrem celkového zabezpečenia zdravia, malo umývanie predchádzať aj určitým špeciálnym neduhom, ako boli chrasty, vyplachovanie úst malo chrániť pred bolením zubov a pod. Po tomto úkone si opäť pokľakli pred vychádzajúce slnko, modlitbu zopakovali a pobrali sa domov. Doma sa prezliekli do čistého, no pekne upravili najmä deti. Zvyklo sa ich ustrojiť v tento sviatok čo najkrajšie. Potom sa vybrali do kostola na omšu. V kostole bol v tento deň vystavený Kristov hrob a bol i náležite upravený. Počas dňa sa rodina opäť zobrala a šla **"lúbat Krista Pána"** - teda urobiť si v kostole poklonu u Božieho hrobu.

Sviatky pokračovali **Bielou sobotou**. V tento deň sa už robili prípravy na Veľkú noc. Piekli sa koláče, tvarohové osúchy, makovníky, zelníky a pod. Po druhej sv. vojne sa začali piecť jemné koláče, tzv. osúšky, ktoré sa i teraz pečú na svadby. Počas dňa sa opäť robila poklona a večer sa išlo na omšu.

Svoju úlohu po tieto dni zohrali i hasiči. Tradícia im uložila strážiť Boží hrob. Na túto úlohu sa náležite pripravili a predviedli sa v celej svojej paráde. Strážili vždy po dvoch, počas celého dňa. Rozpis mali vyvesený na **"Strikárni"**. Oproti strikárni bol šenk **"U Prachárú"** a tam sa schádzali. Veliteľ ich odtiaľ vodil do kostola a po výmene zase naspäť. Kvôli efektu mali pri hrobe i drevené halapartne. Po výmene teda prišli opäť do šenku a tu si dali každý na účet obce po pol deci. Ich úloha sa však končila až Veľkonočnou nedeľou, po omši. Pred omšou sa pri strikárni zoradili - bolo ich tridsať. **"Hornysta"** zatrúbil a vybrali sa do kostola. Cez omšu stáli i so svojou zástavou pred oltárom a po omši opäť dôstojne zašli až ku strikárni, kde mali rozchod.

Na **Veľkonočnú nedeľu** si ľudia niesli do kostola svätiť pokrmy. Nosilo sa údené mäso, vajíčka a koláč. Keďže mäso celý týždeň nejedli, bolo tiež na zozname posvätených jedál, aby im potom **"neuškodziuo"**. Po obede sa zdobili vajíčka. V minulosti to bolo najčastejšie varením v cibul'ových šupkách. Neskoršie sa robievali rôznofarebné, no pôvodne ich farbili jednou farbou. No a večer už bolo všetko pripravené na Veľkonočný pondelok. Veď ráno mali prísť šibáči a tak sa nič nemohlo opomenúť...

... a vtedy som pocítil Božiu prítomnosť

O Bohu sa dá počúvať, o Bohu sa dá čítať. Boha Však možno aj cítiť. Na vlastnej koži. Pamätáte sa na moment z Vašej minulosti či udalost' vo Vašej rodine, pri ktorej ste si povedali: „Nebyť Pána Boha, anjela strážneho alebo Panny Márie, všetko mohlo dopadnúť úplne inak?“ Podel'te sa o ne. Skúste opísať vlastnú skúsenosť, pri ktorej ste si povedali: „Pocítil som Božiu prítomnosť, počul som Boží hlas,“ a vložiť ju do schránky s označením „Svitanie“ v kostole, alebo oslovte priamo tvorcov nášho časopisu, ktorí Vám pomôžu sprostredkovať iným toto vzácne svedectvo. Budeme Vám zaň vd'ační.

V tomto čísle Svitania prinášame jedno z takýchto svedectiev.

Zuzana našla vieru

Na pomaturitnom stretnutí, ako to je zvykom, spolužiaci rozprávali o svojich životných príbehoch. Niektorí kvetnato opísali svoje rodinné, pracovné úspechy a plány do budúcnosti. Svojim príhovorom ma najviac zaujala spolužiačka Zuzana, ktorá jednoducho a skromne hovorila o svojej životnej ceste.

Ukončila vysokoškolské štúdium, stala sa profesorkou na strednej škole vo vzdialenom meste od svojho rodiska. Toto povolanie musela ukončiť po piatich rokoch z dôvodu ťažkej choroby svojej matky. O svoju matku sa starala jedenásť rokov a do práce opäť nastúpila len nedávno. Zuzana pôsobila vyrovnane, spokojne a šťastne. Zaujal ma na nej zvláštne pokojný úsmev, ktorý priťahoval moju zvedavosť.

S nesmiernou radosťou, láskou a trpezlivosťou sa jedenásť

rokov starala o svoju ťažko chorú a úplne bezvládnú matku. Nakoľko je slobodná a nemá súrodencov, všetka starostlivosť spočívala na nej. Jej matka bola hlboko veriaca.

V ťažkom kríži svojho života sa matka denne modlila sv. ruženec, spievala nábožné piesne a s nesmiernou radosťou očakávala návštevy svojho duchovného otca každý prvý piatok v mesiaci. Duchovný otec ju povzbudzoval v nesení svojho kríža a posilňoval sviatosťami chorých. Matka bola spokojná, svoju chorobu znášala trpezlivo a pokorne. Zuzana sa často zamýšľala nad tým, odkiaľ čerpá toľkú silu v jej ťažkom položení. Jedného dňa, keď matka už nevládala udržať ruženec v rukách, podal ho dcére a pozvala ju k spoločnej modlitbe ruženca. Moja priateľka zistila, že sa nevie modliť.

Ako bola pracovne vzdialená od svojho rodiska, tak bola vzdialená i od viery. Zahanbila sa pred mamou a zamyslela sa nad sebou. Obnovili sa jej spomienky na detské časy, keď spolu s rodičmi navštevovala bohoslužby a spolu sa modlievali. Už počas štúdií strácala vieru, nenašla si čas ani na modlitbu, ani na nedeľnú sv. omšu. Teraz v spoločnosti matky čoraz častejšie siahala po modlitebnej knižke a snažila sa naučiť základné modlitby. Zuzana každý deň, ešte za rannej rosy merala svoje kroky na nákupy. Jej cesta viedla popri soche Panny Márie. Zo začiatku prechádzala bez povšimnutia, neskôr postála v tichom rozhovore a modlitbe. Zistila, že tieto stretnutia ju

duchovne premieňali. Pri najbližšej návšteve kňaza sa rozhodla požiadať ho o rozhovor. Kňaz ju usmernil, povzbudil a onedlho opäť pristúpila k sviatosti zmierenia a prijala Pána Ježiša s radosťou, ako posilu a útechu. Jej duchovný život sa úplne zmenil. po jedenástich rokoch opatery Zuzanina matka zomrela.

Zuzana na toto obdobie spomína ako na najkrajšie obdobie jej života, spojené síce s utrpením a bolesťou, ale predovšetkým prežiarené láskou medzi matkou a dcérou. Bola to veľká výzva lásky voči matke, ale najmä voči Pánu Bohu.

Moja priateľka stratila matku, ale našla vieru.

...šňk jova úseň **Nesú svoj kríž...**

Osemdesiatštyriročný pontifik trpiaci Parkinsonovou chorobou a silnou artritídou počas víkendovej dvojdnovej návštevy francúzskeho pútnického mestečka Lurdy len s veľkým vypätím síl celebrol omšu a čítal homíliu.

"Bola to jedna z najdojmovejších slávností, ako som kedy videl," citovali Danneelsa, jedného z možných nasledovníkov pápeža na Petrovom stolci belgické noviny.

"Pápežovo zdravie je vážne oslabené. Keď pápež povie: "Tu skončím svoju púť", môže to znamenať dve veci. Teda, aspoň ako si to interpretovali ľudia v Lurdách. Bolo to takmer jeho zbohom Lurdom a možno aj jeho zbohom životu," dodal kardinál. Pápežove zdravotné problémy súvisiace s prejavmi Parkinsonovej choroby sa ešte viac zvýraznili na tomto azda najznámejšom pútnickom mieste vo Francúzsku, kde sa ocitol v spoločnosti spolutrpiacich a chorých, z ktorých viacerí sem prišli na vozíčkoch a nosidlách.

Aj v Závode žije človek, ktorý nesie svoj kríž v podobe Parkinsonovej choroby. Parkinsonova choroba zasahuje nervový systém a spôsobuje triašku hlavy a končatín. Symptómy môže čiastočne utlmiť liek, ale choroba je nevyliciteľná. S postupnou progresiou ochorenia sa počiatkové príznaky napriek liečbe zvýrazňujú a objavujú sa nové ťažkosti. Objavujú sa poruchy spánku, poruchy psychiky, zmätenosť, halucinácie, depresívne stavy.

Celý život slúžil Bohu a tak trezplivo znáša v modlitbe aj svoju chorobu.

"Prosím o modlitbu za silu niesť kríž, ktorým našu rodinu navštívil Pán. Pre dar hľbokej túžby hľadat silnú vieru a za mamičku, ktorá sa o neho denne stará."

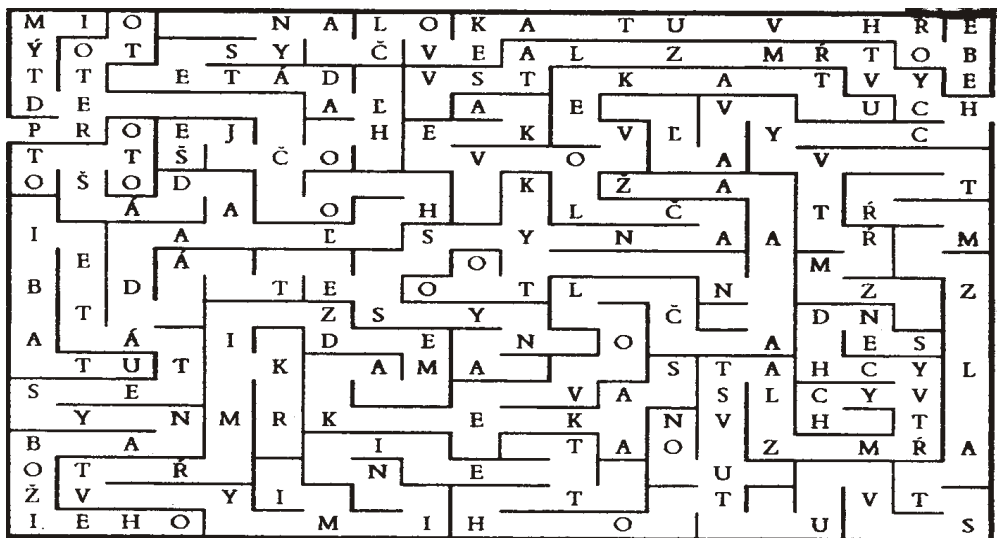
Dcéra

Svitaničko

Milé deti!

Je tu ďalšie číslo Svitaníčka a Lucia má pre vás nové úlohy. Tentokrát budú trochu zložitejšie a o to zaujímavejšie. Veríme, že sa vám budú páčiť. Dnes by sme chceli najskôr uviesť mená výhercov z minulého čísla. Sú to: Mária Hollá, Erik Horváth a Ladislav Szabó

Čo sa dozviete, ak prejdete našim bludiskom?

Čo vidíte na obrázkoch?

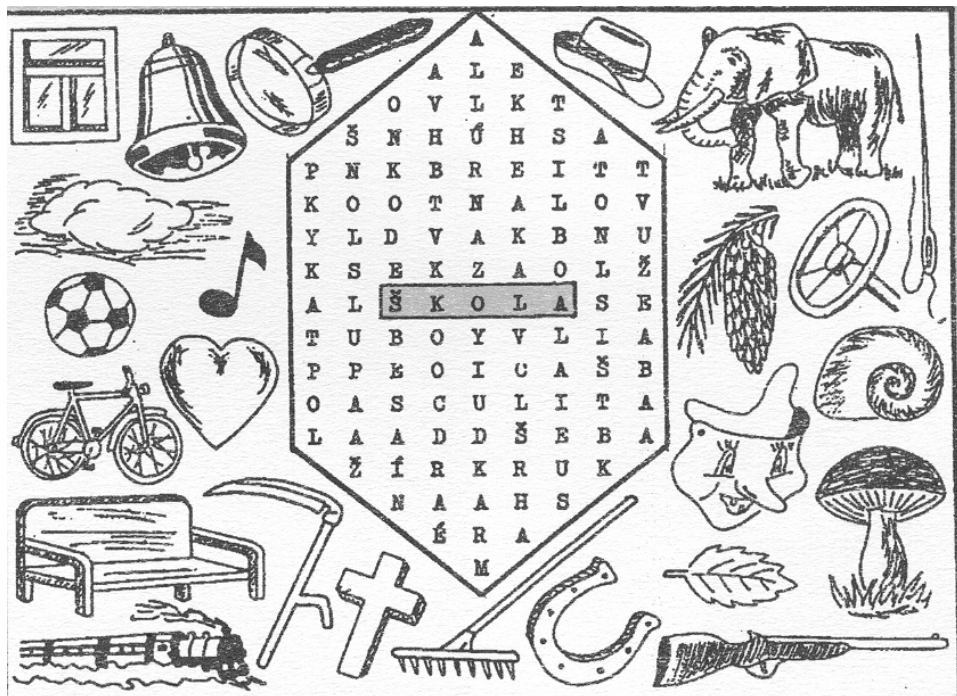
$$\begin{array}{r}
 \boxed{C} - \boxed{B} = \boxed{B} \\
 - \quad + \quad + \\
 \boxed{B} + \boxed{5} = \boxed{A} \\
 = \quad = \quad = \\
 \boxed{B} + \boxed{A} = \boxed{45}
 \end{array}$$

Hlavolam

Milé deti ak by ste si s touto úlohou nevedeli poradiť poproste o pomoc rodičov, alebo p. farára.

Nájdite a napíšte na papier verš z Nového zákona, evanjelium podľa Jána, ktorý nájdete v sv. písme, ak dosadíte do rámečkov \boxed{B} \boxed{A} správne čísla. Tie určia číslo hlavy verša v sv. písme.

Písmená nahradzte číslami tak, aby všetky predpísané matematické úkony platili. Rovnaké písmená predstavujú rovnaké čísla. Traja správny lúštitelia budú odmenení!!

Medzi priateľmi: "Dnes som mal v škole šťastie!". "Ako to?" " Učiteľ ma chcel postaviť do kúta... tajničku - dokončenie vtipu tvorí 23 neprečiarknutých písmen.

Vaším perom Prednáška manželov Predáčovcov

Dnešný človek sa viacej venuje ekológii životného prostredia, ako ekológii manželstva. Obrovské farmaceutické spoločnosti bohatnú z predaja hormonálnych a antikoncepčných preparátov. Dievčatá a ženy ich užívajú, ale čo na to hovorí ich zdravie a ich svedomie?

Prednedávnom sa v našej farnosti uskutočnili tri prednášky, ktoré organizovali manželia Dodo a Simona Predáčovci, zo svetovej organizácie "LIGA PÁR PÁRU" LPP. LPP sa zaoberá prirodzeným plánovaním rodičovstva, bez pomoci chemických prostriedkov, pomôcok, alebo chirurgie. Manželia poslucháčov oboznámili so Symptotermálnou metódou, ktorá sa zakladá na sledovaní ľudského tela, pričom základom je meranie teploty.

Posledná prednáška bola zameraná na ekologické dojčenie a návrat plodnosti po pôrode.

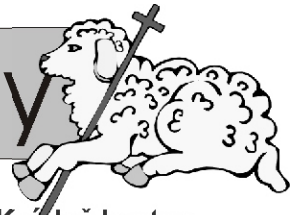
Čo Ti dal kurz LPP ?: Kurz LPP som absolvovala po druhý raz. Na tomto kurze som si poznatky zopakovala a ešte lepšie objasnila. Metódu LPP sme s manželom začali používať asi pred rokom po vysadení hormonálnej antikoncepcie. Obaja máme z používania tejto metódy veľkú radosť. Je nám ľúto len to, že sme sa z nevedomosti touto metódou prirodzeného plánovania rodičovstva nezaoberali skôr. V porovnaní s antikoncepciou táto metóda chráni zdravie, dala nám väčšiu spontánnosť manželského objatia i finančnú úsporu, ale hlavne úžasný pokoj v tom, že i v tejto oblasti žijeme s Bohom.

Čo Ťa najviac zaujalo?: Pre správne používanie metódy je dôležitý a tým i zaujímavý celý kurz. Kurz má svoju dynamiku a ani v jednom okamžiku nie je nudný a nezaujímavý. Pre mňa bolo dôležité i to, že Dodo so Simonkou, ktorí viedli kurz sú výnimoční a veľmi milí manželia, naplnení radosťou a pokojom.

Odporúčala by si túto metódu i ostatným?: Ak by som teraz stretla ženu, ktorá sa rozhoduje čo urobí so svojou plodnosťou a prirodzené metódy sú jej cudzie, chápala by som ju, i ja som bola zo začiatku skeptická. No zariadené je to tak, že metóda skutočne funguje. Odporúčam túto metódu všetkým, ktorí predchádzajú počatiu, chcú si chrániť svoje zdravie a chcú mať pred Bohom i sami pred sebou čisté svedomie. Odporúčam poznanie metódy však i tým, ktorí chcú počať dieťa, nakoľko i v tomto im metóda LLP pomôže.

Lenka

Závodské zvony

Kňaz bez hlavy

Krádež kvetov

Na páračkách sa povrávalo, v jednej dedine že v kameňolome straší kňaz bez hlavy. Všetci sa usilovali, aby cez poľnoc tou cestou nemuseli prejsť.

Raz predsa jeden človek prechádzal cez poľnoc kameňolomom, idúc z roboty domov. Nemyslel na strašidlá. Veselo si popískoval, keď zrazu pozrel pred seba a uvidel postavu, ktorá sa podobala na kňaza bez hlavy. Vrchná časť postavy sa natriasala. Veľmi sa zľakol. Nevedel čo robiť. Od strachu sa pritlačil k stromu a čakal. Postava sa k nemu pomaly približovala. Mala dlhé šaty ako kňaz a na mieste, kde má byť hlava, sa čosi široké natriasalo. Nohy mal meravé. Nevládal ani dýchať. V strachu čakal, či ho to čudo zbadá. Táto jesenná chvíľa sa mu zdala nekonečná. V duši sa už lúčil so svojimi najbližšími. Postava sa pomaly približovala. Jasný mesiac ju osvetľoval, až v tom svite mesiaca zbadal, že je to žena v dlhej sukni. Na chrbte v koši mala kvety - chryzantémy, ktoré boli vyššie ako jej hlava.

Stará pani z malého mestečka mi vyrozprávala tento zaujímavý príbeh. Podnikavý chlap chodil v noci na cintorín a kradol z hrobov kvety. Potom ich predával na trhu. Raz v noci sa zobudil na to, že ho niekto volá. Nechcelo sa mu vstať z postele, nuž si pomyslel, že nech volajúci príde za ním ráno. Toto sa viackrát opakovalo. Zunovalo sa mu toto nočné budenie. Nakoniec sa išiel pozrieť, kto ho to volá. Nikoho nevidel, ale počul záhadný hlas, ktorý mu vravel: "Daj mi moje, čo nie je tvoje." Naplašil sa, že je to asi jeden z tých okradnutých mŕtvych, a preto prestal kradnúť kvety. Záhadný hlas sa už potom neozval.

**Prosíme všetkých Závodčanov a Závodčanky: Ak ste zažili alebo počuli nejaký príbeh, strašidelný, veselý, prípadne smutný nenechajte si ho pre seba. Ohlásťe sa na Farskom úrade v Závode alebo v redakcii časopisu Svitanie. Veď po malej úprave môže byť váš príbeh spracovaný a uverejnený na našich farských stránkach a pritom nik nemusí vedieť, že je práve od vás.
Preto neváhajte, rozmýšľajte a príd'te!**

Majme väčšiu úctu ku krížu

Symbolom kresťanov je kríž. Keď ideme popri kríži, pozdravme Pána Ježiša na ňom. Pre veriaceho človeka stačí pohľad na ukrižovaného a krátky rozhovor s ním. Pane Ježišu Kriste! Kriste na kríži! Ty si toľko trpel na kríži, zmiluj sa nad mnou.

Tvoj kríž bol taký ťažký, že si pod ním padal. No predsa si s vypätím svojich už posledných síl vstal. Nenadával si, nezhodil ho z pliec, aby si s ním skoncoval, ale vyniesol si ho až na Kalváriu, aby si bol na ňom ukrižovaný. Ešte aj z kríža si prosil Otca, aby odpustil tvojim mučiteľom.

Pane Ježišu na kríži, ďakujem ti, že si nás poučil, že utrpenie nie je smrť a záhuba, ale víťazstvo a život večný v sláve.

Pomôž aj mne Pane v nesení môjho kríža! Lebo pokiaľ budem dýchať, chcem dúfať a pokiaľ budem dúfať, budem aj dýchať.

Keď som bola mladá, rodičia ma

učili: "Keď pôjdeš pri kríži, zbožne sa prežehnaj a povedz: Pochválen buď svätý kríž, na ňom zomrel Pán Ježiš. Pozdravuj ho duša má, aby si bola spasená."

K najdojímavejší m obradom Veľkého piatku je odhalenie kríža. Kňaz postupne tri razy vyšším a vyšším hlasom spieva: "Hľa drevo kríža na ktorom visela spása sveta." Nato mu spevák o d p o v e d á : " P o d' t e a klaňajte sa mu!" Kňaz padne pre oltárom na tár a v hlbokom tichu s veriacimi

uvažuje, akú máme vinu na smrti, utrpení a umučení Pána Ježiša Krista. Pán Ježiš bol nevinný, trpel za naše hriechy a nepravosti.

Obetoval sa za nás, aby kto v neho uverí, nezahynul, ale mal život večný.

Nebud'me ľahostajní ku krížu, lebo kríž je naša spása a naše vykúpenie.

p. Anna D.

čriepky

V novej rubrike "čriepky" budeme uverejňovať vlastnú tvorbu ako detí, tak i dospelých. Môžu to byť básne, krátke príbehy o zvieratkách ako aj vlastné názory na rôzne témy. Takže nám píšete a my vašu tvorbu radi uverejníme! Príkladom sú tieto vlastné úvahy detí.

Lesná cestička

Určite ste už kráčali zimným lesom. Takýto les je úplne ako letný, jarný, či jesenný. Viete prečo? Lebo je celý biely. Vlastne celý nie. Stromy sú posypané snehovým cukrom. Ale cestička je naozaj biela. Ak idete takouto cestičkou po prvý raz, možno sa vám prihodí to, čo mne. Kráčal som takouto lesnou cestičkou. Najprv pomaly zanikal hluk blízkej osady. Potom bolo ticho. A do toho ticha zazneli vtáčie hlásky. Otočil som sa. Boli to dva vtáčiky. Sedeli na konáriku vysokého smreku. Započúval som sa do ich rozhovoru, v ktorom sa hádali, kedy je les krajší, či ja jar, alebo v lete. Pristúpil som bližšie a dodal som: "Jeseň v lese je krásna." Vtáčiky pozreli na mňa a odleteli. Po chvíľke som si povedal: "Les je pre mňa vždy krásny. Je liekom pre každého, kto do neho vstúpi a pomaly, ticho kráča jeho kľukatými cestičkami. Keď z neho vyjde, je o trochu lepší." Možno ste to zažili aj vy!? Ak nie, nájdite si chvíľku a navštívte čarovný les.

Lukáš Ch., 13 rokov

Aký je váš výsledok?

Veľká noc je pred dverami. Každý sa na tento sviatok pripravuje po svojom a podľa overených zásad. Na tom nie je nič zlé, práve naopak. Všetci sa chystajú na návštevy a samozrejme na šibačku. Ľahký spôsob vytrieskať zo sviatkov nejaké peniažky, že áno. Sladkosti a koláče tiež nie sú na zahodenie... V prvom rade by sme si však mali uvedomiť, že popri týchto lákavých a chutných vecičkách slávime zmŕtvychvstanie Ježiša Krista (tú smrť ani tak nie, ale k tomuto sviatku patrí aj smrť). Ľudia sa delia na dve odlišné skupiny. Tá prvá sa zaujíma iba o vyššie uvedené radosti a zabúda na iné, dôležitejšie veci okolo tohto sviatku. Tá druhá sa zaujíma o duchovnú stránku Veľkej noci oveľa viac pre ňu je neodmysliteľnou súčasťou Kvetnej nedele Svätá omša a spoločná modlitba. Zamyslime sa nad tým, aspoň na chvíľu, a zaraďme samých seba do niektorej skupiny. Tak čo, aký je Váš výsledok?

Adam P., 11 rokov

Keby som mohla vystúpiť v televízii...

Ak by som raz mohla vystúpiť v televízii, želala by som si, aby sa ten program vysielal vo všetkých krajinách a ja by som povedala: „Tieto slová nech počúvajú veriaci aj neveriaci. Každý z nás má príbuzných, tí ďalších a ďalších príbuzných. Celý svet sme teda jedna veľká rodina. Aj s teroristami a zločincami. Ak sme rodina, prečo sa teda zabíjame?“ Je to tak, akoby som zabíjala vlastného brata. To by neurobil nikto z nás. Nerozumiem, prečo je na svete terorizmus. Keď v televízii ukazujú teroristické útoky, utekám preč. Mám veľmi rada zvieratká a nemôžem sa pozeráť ani na zabíjačku.

Marianna P., 7 rokov

Dotyk Božieho milosrdenstva

Necelé tri týždne pred svätorečením blahoslavenej sestry Faustíny, som dostala "pozvánku" na púť spoločenstva Samaritán do Krakova a Čenstochovej. Napriek mojej nevôli som nemohla povedať "nie", lebo som vedela, že je to pozvánka od Boha. Bola to jediná cesta, ktorá mi mohla pomôcť v situácii, v ktorej som sa nachádzala. S batohom plným ťažkých myšlienok a bojov, ktoré ma posledné týždne sprevádzali, som spolu s vodičkami nastúpila do vlaku smerom do Poľska. Už na začiatku púte som spoznala veľa krásnych duší, z ktorých vyžarovala láska a radosť. Postihnutí spolu so zdravými vytvárali spoločenstvo ľudí, o ktorých možno povedať: "Pozrite, ako sa milujú!" Netušila som, čo Boh so mnou v nasledujúcich dňoch urobí. Bola som totiž na okraji hlbokaj priepasti, ktorej som sa držala zubami - nechtami a ktorej som sa nechcela vzdáť. Bojujúc sama so sebou som odmietala odísť z okraja priepasti a vrhnúť sa do náručia Božieho milosrdenstva. Uvedomovala som si, že Boh necháva človeku slobodnú vôľu a nikomu nedáva milosť, keď ich človek odmieta prijať. Pri tom všetkom som však tušila, že sviatok Božieho milosrdenstva bude explóziou milostí, ktorá ma (napriek mojej nevôli) veľmi pravdepodobne tiež zasiahne. A tak, cez duchovné rozhovory počas púte mi Boh dával spoznať, že priepasť, pri ktorej stojím, je nekonečne hlboká a niet z nej návratu, že je potrebné obrátiť sa k nej chrbtom a uprieť svoj pohľad na obraz Božieho milosrdenstva. Cez slová sestry Faustíny z jej denníka mi Boh prehovoril do duše a dal mi tú milosť, že som dokázala povedať "nie" tomu, ktorý ma ťahal dolu do priepasti a povedať "áno" tomu, ktorý ma túži obdarovať svojimi milosťami. Moje znovuzrodenie nastalo v podvečer sviatku Božieho milosrdenstva a svätorečenia sestry Faustíny. Dotyk Božieho milosrdenstva bol nežným pohladením duše, ktorá po veľkej búrke môže prežívať pokoj, ktorý dáva len Boh. Boh túži dotknúť sa každej duše a v každom z nás chce uzdraviť to, čo je choré. Čaká od nás aspoň malý krok dôvery, tichú túžbu srdca: "Áno, Pane, potrebujem Ťa" a on sa postará o všetko ostatné. Nemusíme mať strach o to, ako to všetko bude, pretože Božie cesty sú nad našimi cestami a Božie milosrdenstvo je nevyspytateľné a nekonečné. Oplatí sa dôverovať mu! Ešte raz Ti, Bože, ďakujem za všetko! Oslavujte Pána, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky!

Veľká noc na Záhorí

*"Leto, leto miué des tak dúho
byuo,
v pivnici na uavici v červenej
rúžici.
Budzte babičky veseué,
už Vám to letečko neseme."*

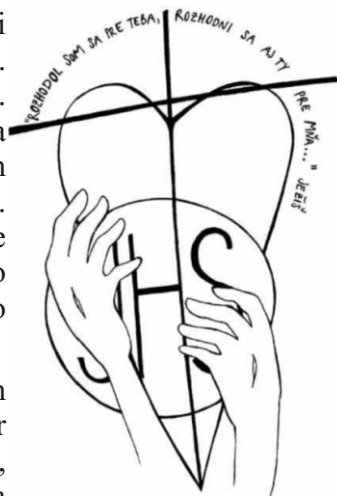
*"Kvjjetná ňedzela des klúč
podzeua? Daua sem ho daua,
svatému Jurovi.
Svatý Jura stau, pole
odmykau, aby tráva rostua,
fialenka kvící, a to pjekné
kvící, fiala modrá."*

Boh je stále pri nás

Slnko teplými lúčmi zohrievalo zem. Priateľky sedeli pri stole. Našli si chvíľku na rozhovor. V šálkach rozvoniavala káva. Zrazu jedna pri pohľade na nebo hovorí: "Ako vysoko je nebo, ako ďaleko je Boh."

Stačilo len niekoľko slov a rozhovor sa obrátil na Pána Boha, vieru, Cirkev. Odznela pochybnosť, že Pán Boh ani nemôže byť pri každom človeku. Helena na to s rozhodnosťou tvrdila, že Pán Boh je pri ľuďoch a je vždy tam, kde ho najviac potrebujú. Doplnila to svojím životným príbehom:

Boli sme mladí manželia. Ako vtáčiky si vjú svoje hniezda, tak aj my sme si začali budovať svoj nový domov. Nasťahovali sme sa do zdedeného domčeka s jednou izbičkou a kuchynkou. Manžel pracoval. Ja som zostala doma pri malom dieťati. Rozhodla som sa pracovať tiež podľa svojich možností. A tak sme si kúpili prasiatko, sliepky, kačky. V dedine sme nikoho nepoznali. Jedného dňa som zistila, že v dome nemám štipku zrna, nemám čo dať hydine. Výplata ďaleko, úspory žiadne. Usužovaná som rozmýšľala, čo urobiť, ako získať nejaké krmivo. Nemala som

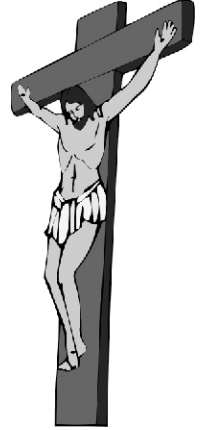

odvahu ísť prosiť o pomoc ľudí, ktorých som nepoznala. Ak ste už boli v takej situácii, že ste veľmi osamelí, hoci žijete medzi ľuďmi, viete si domyslieť, ako som sa trápila. V ťažkých chvíľach sa kresťan utieka k Bohu. To som urobila aj ja. Nevieť vám opísať to prekvapenie, keď nám pred domom zastalo vojenské nákladné auto. Môj brat,

ktorý bol vtedy vojak, zložil z auta vrece zrna a pokračoval vo svojej ceste. Zrno mi poslala mama. Bola som zachránená! Neklamem. keď vám poviem, že ani predtým ani potom mi moja mama žiadne zrno neposlala. Keď som sa jej neskôr pýtala, prečo to urobila, povedala, že dostala také vnuknutie. Bola to náhoda? Nie. Bola to pomoc od Pána Boha, ktorý vyslyšal svoju dcéru a pomohol jej tak, ako to v tom okamihu potrebovala. Keď si na to spomeniem, cítim veľkú lásku a dôveru k nemu. Teda nemôžeme hovoriť, že je Pán Boh ďaleko. Len si viac všimajme, lebo je stále pri nás. Jeho láska je taká nekonečná a my si ju ani neceníme...

Zarazené priateľky dali za pravdu Helene. Hoci nebo je vysoko, náš nebeský Otec je tu dolu s nami. Treba sa len zastaviť a nájsť si cestu k nemu.

Tajomstvo nádeje

Vstupujeme do týždňa veľkých slávení. Vrcholí uzavretý cyklus liturgických sviatkov a pripomienok dejín spásy. Máme pred sebou posledné udalosti Ježišovho života: Rozlúčková večera s apoštolmi, umývanie nôh, veľkňazská modlitba nad svetom, zrada priateľ'a, malosť, strach a potom more utrpenia a ľudskej zloby a napokon smrť. Alebo presnejšie hrozné zomieranie uprostred plytkého postoja tých, ktorých tak veľmi miluje. To však nie je koniec. Nasleduje prázdny hrob a až potom sa vlastne všetko začína. Hrob zostal prázdny nie preto, žeby Ježišovu mŕtvolu niekto ukradol, ale preto, že Boh Ježiša vzkriesil pre nový, nepredstaviteľný život v oslávení.

Kresťanova Veľká noc to sú prekrásne chvíle pretkané radosťou istoty, že žijeme pre lásku a že tak, ako sa splnilo všetko, čo Boh prisľúbil vyvolenému národu, splní aj nám, svojim adoptovaným deťom. Ved' ak neušetril vlastného Syna, akoby nám s tým nebol daroval aj všetko ostatné (porov. Rim 8, 32) ?

Drahí bratia sestry našej farnosti, ! Prajeme Vám plnohodnotnú a veľkú radosť z toho, že Kristus vstal. To že žije, je sila, ktorá podopiera všetky naše nádeje a pomôže nám obstáť aj v náročných skúškach života. Živme sa z prameňa tejto istoty a prosme o prisľúbenú pomoc, aby sme ho nikdy nezarmútili ľahkovážnym hazardom hriechu. Bud' me svetlom pre tých, čo hľadajú, bud' me podporou tých, čo sú ešte slabí.

p. farár Mášik a Redakcia

